

Scénář k rozhlasové reportáži-ZŠ Vodičkova

Jindřiška Nevyjelová

„Velmi ráda jsem chodila do zámecké zahrady na jahody. Ty mě upoutaly nejvíc, protože se mi jednou podařilo do nich padnout v bílých šatečkách na břicho. A babička s maminkou si zoufaly, protože nové bílé šatičky byly potřísněné jahodovou šťávou.“

Takto vzpomíná na své dětství Jindřiška Nevyjelová, která se narodila v roce 1936 v Brandýse nad Labem.

Milujícími rodiči byla vedena k lásce k vlasti, kterou bylo v době protektorátu trestné projevít.

„Já jsem vlastně díky panu řídícímu Peksovi se naučila i za války v první třídě zpívat hymnu. Děti, dnes se učíme písničku, kterou si budeme zpívat jenom tady. To je naše veliké tajemství a bude to veliké překvapení, až my to jednou rodičům a přátelům vašich rodičů budeme smět zazpívat.“

I na vážné události, jako bylo zatajení skutečného počtu domácích zvířat, vzpomíná paní Nevyjelová s humorem.

„Zážitek z rodiny z těch Dřís. Jak to dělali vykukové čeští, když měli povoleno jenom určité množství, třeba slepic.“

Takže jsme měli mít 6 slepic. Samozřejmě, že se chovalo těch slepic dvojnásobek.

Přijela štára, taková jako kontrola. No, tak co. Tak jsme vzali pytle, nastrkali slepice do pytlů, dali jsme jim každý do zobáčku chleba namočený ve víně, aby nekdákaly. No a dvě, tři slepičky se nechaly na dvoře, jako že tam jsou.“

V únoru roku 1945 chodila do čtvrté třídy. Tehdy byla na návštěvě tety v Praze a zažila bombardování.

„Byli jsme schovaní ve sklepě. Když potom jsem byla starší a řekli mi, jak ten sklep vypadal, že to vůbec nebyl kryt jako takový a že to byl obyčejný pod čínžákem prostě kryt, že to mohlo dopadnout špatně.“

Po válce se paní Nevyjelová chtěla stát učitelkou, ale nastal problém.

„Podali jsme přihlášku, jenomže milá přihláška se vrátila, protože tatínek nebyl na tom politicky dobře.

Tak řekl: „Tak, kolo a jedem.“

Takže, když jsem ho tam přivedla, říkám: „Tady je ředitelna, tatínku. Tam je pan ředitel.“ A sedla jsem si a teď jsem držela palce, co bude. A nic jinýho jsem neslyšela než vždycky bouchnutí do stolu a teď zase nic nebylo a zase bouchnutí do stolu.

Jsem říkala:

„Jémináčku, ten náš tatínek, jak tak to dopadne, když von ho ten pan ředitel vyhodí určitě. No a tatínek vyšel brunátnej.

A říká: „Vyhráli jsme.“

Jindřiška Nevyjelová si nakonec vybrala jinou pedagogickou školu a učila celý život. Dnes je tajemnicí Masarykova demokratického hnutí. A co vzkazuje nám studentům?

„Abyste nepřestali ctít a šířit odkaz prezidenta Masaryka, abyste si k tomu něco přečetli.“